

Není dle toho také správným závěr, že »nemůže novým nabyvatelem, dokud jeho vlastnické právo není nesporným, smlouva býti zrušena«, správným je ale, že nový nabyvatel, jehož vlastnické právo bylo příklepem řádně a platně nabyto, není smlouvou tou vázán.

Amortisace ztracených rakouských válečných půjček.

V. F. bydlící v obvodu okres. soudu v L. žádal za úmor IV. rak. válečné půjčky nom. 10.000 K, kterou u berního úřadu v L. přihlásil k soupisu a okolkovati dal a která se mu pak ztratila. Žádost podal u kraj. soudu v Ch., který postoupil žádost k příslušnému vyřízení okresnímu soudu v L. dle § 115 posl. odst. ž. n. poukazuje na důvody rozhodnutí nejv. soudu z 5. prosince 1922 RI 1385/22 uveřejněné v listu »České Právo« z r. 1923 str. 35.

Okresní soud v L. žádosti vyhověl a řízení umořovací zavedl.

Do usnesení, kterým řízení bylo zavedeno, podalo stížnost ředitelství státního dluhu v Praze. Stížnost tuto zamítl krajský jako rekursní soud v Ch. odvolávaje se na ustanovení § 115 jur. n. a dále z důvodů v citovaném rozhodnutí nejv. soudu uvedených.

Dovolacímu rekursu ředitelstva státního dluhu v Praze nejvyšší soud nevyhověl a uvedl toto:

Ředitelství státního dluhu spatřuje zmatečnost souhlasných usnesení nižších soudů podle § 16 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. v tom, že umořovací řízení vede v první stolici okresní soud v L., který podle mínění v dovolacím rekursu projevěného jest pro toto řízení nepřislušný předmětně i místně, a že tento nepřislušný soud vydal také ohlašovací vyhlášku, dotyčně usnesení, proti němuž rekurs z důvodu nepřislušnosti soudu byl podán, ale rekursním soudem zamítnut, takže i nepřislušný soud druhé stolice rozhodl v této věci. Ředitelstvo státního dluhu má za to, že předmětně příslušným není soud okresní, nýbrž soud sborový, že tuzemské soudy vůbec nejsou pro umořovací řízení týkající se státních dluhopisů rakouských válečných půjček, příslušnými, nýbrž že podle 1. odstavce § 115 j. n. jest první stolici příslušným zemský civilní soud ve Vídni, poněvadž dotyčné úvěrní knihy vedeny jsou v jeho úředním sídle, a že by po případě mohl býti za příslušný soud první stolice pokládán zemský civilní soud v Praze, poněvadž v jeho

obvodu vedeny jsou úvěrní knihy o tuzemských státních dluhopisech.

Mínění toto jest mylné. Ustanovení prvního odstavce § 115 j. n. nemůže zde býti užito, poněvadž úvěrní knihy o státních dluhopisech rakouských válečných půjček nejsou vedeny v tuzemsku, navrhovatel V. F. však byl oprávněn domáhati se rozhodnutí tuzemských soudů o návrhu na umoření stát. dluhopisu IV. rakouské válečné půjčky, již dle všeho tvrzení ztratil. V § 115 j. n. není jiného ustanovení o soudní příslušnosti pro tento případ, než 4. odstavec, jehož okresní soud v L. užil podrobiv se právnímu názoru krajského soudu v Ch., u něhož umořovací návrh byl podán a který dle § 44 j. n. tento návrh okr. soudu v L. přikázal vzhledem na ustanovení tohoto 4. odst. § 115 j. n. Poněvadž tento odstavec vztahuje se podle svého všeobecného znění na všechny případy neuvedené v prvních třech odstavcích § 115 j. n., nelze v tom spatřovati zmatečnost, že řízení amortisační vedeno jest u okresního soudu v L. a že tento soud vydal zvláště také ohlašovací vyhlášku. Zemský civilní soud v Praze není podle § 115 j. n. příslušným, poněvadž v jeho obvodu nejsou vedeny knihy úvěrní o státních dluhopisech rakouských válečných půjček a poněvadž nejde v nynějším případě o umoření dluhopisu, jehož se týkají úvěrní knihy, vedené v obvodu zemského civilního soudu pražského, nýbrž o umoření dluhopisu, na nějž se vztahují úvěrní knihy vedené ve Vídni. Ustanovení § 28 j. n. o určení tuzemského místně příslušného soudu Nejvyšším soudem československé Republiky nepřichází zde v úvahu, neboť tento § 28 platí podle jasného znění jen pro případy, kde předpokladů pro místní příslušnosti soudů tuzemských vůbec není, nebo kde tyto předpoklady nemožnou býti zjištěny, zde však podle toho, co jest nahoře uvedeno, předpoklady pro místní příslušnost okresního soudu v L. podle 4. odst. § 115 j. n. byly zjištěny.

Zda-li umořovací řízení u okresního soudu v L. zahájená povede ku pravoplatnému umoření podle návrhu V. F. čili nic, zda-li toto umoření bude míti v tuzemsku, dotyčně v cizozemsku právní účinky, nebo ne, a jaké následky by snad v budoucnosti vzešly, kdyby umořovací návrh V. F. neměl úspěchu jím očekávaného, je toho času v tomto řízení nedůležité a nemůže vésti ke zrušení soudního usnesení navrženému ředitelstvem státního dluhu v dovolacím rekursu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 30. dubna 1924 č. RI 315/24.

P o z n á m k a z a s i l a t e l o v a. Stejné rozhodnutí nejv. s. z 5. prosince 1922 RI 1385/22 (České Právo 1923 str. 35) a rozhodnutí z 24. října 1922 RII 382/22 (Sbírka Vážného č. 1941).

—va

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

L. O p p e n h e i m : **Mezinárodní právo.** (Přeloženo dle třetího vydání pořízeného r. 1920 Ronaldem F. Roxburghem za redakce dra Jar. Kallaba). Svazek I. Mír. V Praze 1924, nákladem Orbis.

Překlad díla Oppenheimova má hověti potřebám vyučovacím i potřebám praxe. Vydavatelé i překladatel zdůrazňují v předmluvě k českému vydání, že kdežto v době naší státní nesamostatnosti nebylo praktického podnětu zabývatí se právem mezinárodním a tudíž ani zájmu o tento obor, pocífuje se po světové válce tím naléhavější potřeba příručky práva mezinárodního. Spis Oppenheimův byl zvolen proto, že vystihuje stav práva mezinárodního v době téměř současné (až do r. 1920) i pro obsahové přednosti, zejména proto, že jsou v něm sloučeny přednosti vědeckých method právnických obvyklých na pevnině evropské s přednostmi method obvyklých v obvodu práva anglo-amerického. Konečně doporučovalo spis Oppenheimův, že při ne příliš značném rozsahu dovedl shrnouti hojnost dokladů z literatury až do doby současné.

České vydání díla Oppenheimova je rozvrženo na čtyři díly: V prvním z nich dosud vyšlém jedná spisovatel úvodem o mezinárodním právu jako právu, o jeho základech a pramelech, o poměru mezi právem mezinárodním a vnitrostátním, o oblasti mezinárodního práva a jeho kodifikaci. Následuje přehled vývoje mezinárodního práva a nauky o něm. Po těchto úvodních kapitolách přechází autor k vlastnímu výkladu. P r v n í část o subjektech mezinárodního práva obsahuje kapitoly o mezinárodních osobách (pozornosti zaslouží zejména oddíl o uznání států, o sukcessi mezinárodních osob, o složených mezinárodních osobách), o postavení států v rodině národů (nezávislost a svrchovanost, intervence), o odpovědnosti států a o Společnosti národů. Tato kapitola o instituci nedávného data je zvláště zajímavá. Autor nezastírá vady organizace Společnosti národů, uznává však, že její zřízení zahájilo novou epochu ve vývoji lidstva. Činnost Společnosti může býti velmi vý-